

[Forsvarsministeren]

get penge til fabriksfaciliteter til fremstilling af binær gas.

I 1982 bad den nuværende og kommende administration om 705 mill. dollars vedrørende kemisk krig, hvoraf de 70 pct. af beløbet skulle bruges til beskyttelsesforanstaltninger, 10 pct. til destruktion af forældede våben, og resten, altså den sidste, begrænsede del, vedrørte gengældelsesvåben. Det lykkedes som bekendt ikke i 1982 at få bevilget pengene til produktion af gassen, og Kongressen har i alle efterfølgende år ved behandlingen af forsvarsbudgettet afslået et beløb på over 100 mill. dollars, der har været afsat til nævnte formål, senest i dette efterår.

Dernæst var både hr. Thoft og hr. Albrechtsen inde på, at jeg heroppefra burde kommentere nogle af de hypotetiske spørgsmål, hvoraf der gennem de seneste måneder er blevet stillet i stribet vis. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg, nemlig at det nærmest hypotetiske spørgsmål om i krigstid at give tilladelse til oplagring af allierede kemiske våben på dansk grund må ses i lyset af den problematik – altså det, jeg var inde på – spørgsmålet om at sikre sig mod et angreb. Det er indlysende, at ingen dansk regering vil foretage skridt, der strider mod Danmarks folkeretlige forpligtelser, og skulle spørgsmålet om oplagring, der jo ikke er folkeretsstridigt i dag, blive rejst, ville folketingets holdning hertil være bestemmende for den siddende regering. Målet for enhver dansk regering må naturligvis være at søge at sikre, at den danske befolkning ikke udsættes for følgerne af kemisk krigsførelse.

Det var, hvad jeg svarede, og må jeg i øvrigt henvise hr. Thoft, når det gælder spørgsmålet om danske forhold, til den besvarelse, jeg gav på spørgsmål nr. 467 fra 9. maj. Det var hr. Albrechtsen, der dengang stillede spørgsmålet, og jeg fastslog bl.a. i besvarelsen følgende: »Det siger sig selv, at vi under ingen omstændigheder vil kunne anvende kemiske våben« – altså Danmark.

Må jeg endelig gøre den sammenfattende kommentar – og det er også først og fremmest til hr. Thoft og til hr. Albrechtsen – at NATO jo ikke helt kan udelukke, at Warszawa-pagten i en given situation vil føle sig fristet til at anvende de kemiske våben. Det er for at modvirke den fristelse, at alliancen i dag mener at måtte råde over et beskedent lager af disse våben, men det er klart, at det,

alle bestræbelserne må køre på også fra dansk side, er så vidt muligt at sikre, at vi aldrig kommer i en sådan situation, men at våbnene, som jeg sagde det indledningsvis, bliver fjernet.

I anledning af hr. Thofts spørgsmål om danske forhold i øvrigt vil jeg sige, at det jo ikke er uden væsentlig betydning, at danske officerer og soldater er i stand til at beskytte sig, såfremt de skulle blive udsat for et angreb med kemiske våben. Det er jo også i det lys, man skal se vort ønske om at forbedre beskyttelsesforanstaltningerne for det danske forsvar med hensyn til masker, dragter osv.

Dernæst har der været flere spørgsmål om amerikanerne og amerikanske doktriner. Den såkaldte Field Manual 100-5, som jo ofte bliver citeret heroppefra, og som jeg har indtryk af befinder sig på natbordet hos ethvert medlem af SFs og VS' folketingsgruppe, fastslår udtrykkeligt, at den amerikanske hær skal være forberedt til at bruge kemiske våben som gengældelse. Som jeg også har gjort opmærksom på adskillige gange heroppe fra talerstolen, gælder disse doktriner ikke for NATO. I NATO gælder de retningslinjer, der er vedtaget af medlemmerne i fællesskab, og det er naturligvis det, der er det helt afgørende.

Men lad mig i øvrigt sige, at en række af de spørgsmål, som hr. Thoft og hr. Albrechtsen har stillet her, er gengangere. Det er de samme spørgsmål, der er blevet stillet både her i salen til skriftlig besvarelse og i folketingets forsvarsudvalg, og jeg vil henvise til mine besvarelser dér. Svaret bliver ikke anderledes, selv om det gentages heroppefra.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Ministeren har fortsat ikke svaret på, hvad der er formålet med at uddanne folk i det, som vi – det er fortsat ministerens sprogbrug – under ingen omstændigheder, altså heller ikke i krigstid, vil anvende. Hvad er formålet med, at officerer fra alle tre værn på ABC-skolen i Farum lærer at bruge kemiske våben? For man øver sig jo ikke bare i at beskytte sig mod kemiske våben. Man øver sig jo også i det, der på militært sprog hedder at levere disse.

Albrechtsen (VS):